

gang. Det er sådan set interessant, og måske kan man finde paralleller til den debat, vi har i dag, hvor vi jo også på mange punkter i udlændingepolitikken adskiller os fra andre lande.

Men det, jeg synes er vigtigt at slå fast, er, at den kritik, vi har, ikke går på det, at man, hvis man er syg, skal belønnes med dansk statsborgerskab; den politik, vi har, er, at den dispensationsadgang, som også hr. Søren Krarup lægger ryg og mandat til, også bør gælde for dem, der har posttraumatisk stress-syndrom og af den grund ikke kan leve op til kravene. Det er sådan set det, vi siger.

Hr. Søren Krarup må jo anerkende, at det, der skete, var, at man var utilfreds med, at antallet af mennesker på lovforslaget om indfødsrets meddelelse var blevet for stort, der var for mange, og så fandt man ud af at sige: Hvordan skal vi afgrænse det, så det bliver nogle færre? Jo, vi beslutter, at vi sætter den lægelige vurdering af, om nogen har et berettiget krav på dispensation, til side rent politisk – ingen faglighed bag det overhovedet. Det er bare en politisk beslutning om, at den diagnose tager vi for resten ikke alvorligt længere. Det er jo det, der er baggrunden for de ændringer, der er, og den kritik, som de affødte. Det er, kan man godt sige, en tilsidesættelse af en hel stand, som – lang uddannelse til trods – altså mente noget andet end et politisk flertal. Og det er blot det, vi siger at vi synes er en dårlig idé.

Kl. 17:19

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Ønsker integrationsministeren ordet?

Kl. 17:19

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jeg skal ganske kort sige tak for tilslutningen, selv om meget af regelsættet er uden regeringens medvirken, nemlig den meget omtalte aftale, som er nævnt her i dag. Jeg synes, det er glædeligt at høre, at der efterhånden er så mange partier, der fremhæver, at det er noget særligt at få dansk statsborgerskab.

Hr. Søren Krarup må jo en tid endnu sejle rundt blandt de der isbjerge. Jeg er glad for, at hr. Søren Krarup på det punkt i sin tid bøjede sig for et godt, grundlæggende retsprincip, nemlig at hvis man i forvejen har indgivet ansøgning og tror, at man har kvalificeret sig, bliver der ikke lovgivet med tilbagevirkende kraft. Det er jeg glad for at hr. Søren Krarup bøjede sig for.

Der er nogle af tingene, som jeg slet ikke skal kommentere, for de hører klart til under aftalen. Men jeg vil da godt sige til fru Astrid Krag, som siger, at vi skulle have behandlet lovforslaget før jul, at det var meget sent, at SF kom i tanke om det. Det var noget med torsdag eller fredag inden Folketingets juleferie.

Jeg vil godt spørge fru Astrid Krag, om fru Astrid Krag synes, at det skal være sådan, at man sætter folk på lovforslaget, uden at betingelserne er opfyldt, og så bagefter piller dem ud, og så kan folk gætte, at det var, fordi der var en straffeattest. Er det SF's politik? For så kan jeg sige, at det er noget nyt. Det er nemlig noget, som vi har diskuteret meget gennem årene, og det har absolut været mit indtryk, at SF overhovedet ikke synes om den der udhængning af forbrydere. Så jeg vil da gerne høre, om det er en nydannelse, for det er det, der bliver virkningen af det, fru Astrid Krag ønsker sig.

Til hr. Morten Østergaard, som ønsker, at der var flere på lovforslaget: Man kan jo også vende det om og sige, at når der nu stilles nogle krav, som nogen synes er meget skrappe, er det glædeligt, at folk netop kvalificerer sig til indfødsret, og at der er så mange, der vil gøre så meget for at få indfødsret, og som åbenbart skønner så meget på det. Sådan kan man også se på det.

Men ellers vil jeg takke for alle partiernes tilslutning. Jeg ser frem til, at man stiller de spørgsmål, som man ønsker, og så svarer vi selvfølgelig så hurtigt som muligt.

Kl. 17:22

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ja tak. Der er et par spørgsmål til ministeren. Det første er fra hr. Søren Krarup.

Kl. 17:22

Søren Krarup (DF):

Man skal jo altid være meget varsom med de literære eller historiske billeder, man anvender. Jeg vil jo sige, at når jeg taler om »Titanic«, hvor vi står som udkigsmændene og ser isbjerget nærme sig, kan man måske nok synes, at billedet kan blive presset, men man kan måske også gøre det, at man lige overvejer situationen.

Jeg må tilstå, at da jeg gjorde det i den situation, hvor jeg sad og lavede talen, sagde jeg faktisk til mig selv: Måske er det billede sandere, end du selv er klar over, for det kan være Europas situation i efterkrigstiden med en folkevandring og en indvandring, der måske er begyndt at skrive en meget, meget alvorlige advarsel til Europa.